Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

20. Aarg. Nr. 7. *Den 1. Januar 1871.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident B. Young,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 6te Octbr. 1870.

(Fra „Deseret News.“

Jeg har en Anmodning at rette til Dørvogterne og de Brødre, som anvise Pladser, saavelsom til vore Søstre, af hvilke nogle, som jeg seer, have optaget enkelte af de Pladser, som vi ellers pleie at lade staae aabne for Fremmede. Det vilde være os kjært, om Søstrene vilde besætte andre Pladser først, ligesom vi ville anmode Brødrene, som anvise de Forsamlede Pladser, om at paasee, at de Sæder, som i Almindelighed ere forbeholdte Fremmede, forblive ubesatte idag, indtil Forsamlingen begynder; hvis da de, for hvem Sæderne staae aabne, ikke komme og besætte dem, kunne Søstrene benytte dem. Jeg haaber, at dette vil blive iagttaget og sat i Udførelse.

Da vore Brødre af de Tolv ville tale til os under Conferencen, føler jeg til at give dem nogle faa Texter at prædike om, hvis de foretrække at gjør det. Jeg skulde ikke have Noget imod at høre dem prædike om Enighed i Gjerninger eller Enighed i Tro og Gjerninger eller, som Nogle kalde det, Virken i Forening. Dette er eet Punkt. Jeg skulde ogsaa lide at høre dem give Lærdomme med Hensyn til vore Traditioner, thi saadanne Lærdomme ere nødvendige til enhver Tid. Vi bør aflægge disse og antage de Regler, som gjennem Aabenbaring ere givne til vor Veiledning her paa Jorden. Hvis nogle af vore Brødre føle til at tale om denne Gjenstand, vilde det være os kjært at høre dem; hvis de ikke ere oplagte til at prædike efter Texten, kunne de prædike udenfor den, ligesom de fleste Præster gjøre. Jeg har kun hørt meget faa Præster prædike efter deres Texter, de prædike i Almindelighed udenfor dem.

Vore Børns Opdragelse er værd vor Opmærksomhed og Ældsternes Prædiken fra denne Forhøining. Det er en Gjen-

stand, som burde grundig indprentes i Forældres og den opvoxende Slægts Sind; og de, som ønske at prædike efter denne Text, kunne gjøre saaledes. Hvis de ikke føle til at prædike efter Texten, kunne de prædike fra den.

Templets Opbyggelse vil det være meget godt at tale om en Deel af Tiden. Ordinancerne i Guds Huus ere til Frelse for Menneskeslægten. For nærværende Tid ere vi de Eneste paa Jorden, som have nogen Kundskab om og som holde Saliggjørelsens Nøgler, givne til Menneskenes Børn fra Himlene ved Herren den Almægtige; og eftersom vi holde disse Nøgler, er det af Vigtighed, at vi virke med dem til Menneskeslægtens Frelse. Opførelsen af Templer, Steder, hvori Saliggjørelsens Ordinancer blive udførte, er nødvendig for Fuldførelsen af Gjenløsningsplanen, og det er en herlig Gjenstand at tale om til de Hellige.

Israels Indsamling er ogsaa en Text, Brødrene fordeelagtigt kunne tale til de Hellige om. Vi ere midt iblandt Israel, men de ere ogsaa adspredte blandt Jordens Nationer: de ere blandede med alle Nationer, især er dette Tilfældet med Ephraims Stamme, og skulle indsamles. Vi have Israel iblandt os; vi beboe deres Land; vi have Forbindelser med dem og det er vor Pligt tildeels at føde og klæde dem og holde Fred med dem for Nærværende, indtil de faae Kundskab om Sandheden. Jeg mener Lamaniterne, de oprindelige Beboere af vort Land; de ere af Israels Huus.

En Gjenstand, som jeg ikke mindst eller sidst skulde ønske at høre omtalt, er Kjønnenes Forening. Vi kunne ikke gaae igjennem nogen Kjøbstad eller Landsby, uden at træffe paa et stort Antal unge Mennesker, som uagtet de ere naaede til den modne Alder, alligevel ere forblevne ugifte. Dog, dette kan have sine Aarsager. Den unge Mand siger: „Jeg tør ikke tage mig en Hustru, thi Verdens Moder og Skikke gjøre sig gjældende blandt Damerne her i en saadan Grad, at jeg vilde behøve en heel Formue for at forsørge en af dem.“ Den unge Dame siger: „Jeg ønsker ikke at gifte mig, undtagen jeg kan faae en Mand, der kan bære Omsorg for mig og tilfredsstille min Forfængelighed.“ Folk kunne kun dømmes efter deres Gjerninger, og ved at iagttage dem, maae vi erkjende, at den unge Mands Anskuelser ere altfor sande, de ere Kjendsgjerninger. Dette burde være anderledes. Saadanne Følelser, Anskuelser og Indflydelser burde afskaffes blandt dette Folk. Vore unge Mænd og Kvinder burde overveie deres Pligter mod hverandre, mod Gud, Jorden, deres Forældre og de kommende Slægter, for deres Frelse og Ophøielse blandt Guderne og til Ære for ham, vi tjene. Dette er ikke forfængelig Snak eller Romaner, men Kjendsgjerninger, og det er meget urigtigt af et Samfund, der troer som vi troe, at bære sig ad ligesom den vantro Verden. Det er ikke overeensstemmende med vor Tro, og vi burde vise vor Tro ved Gjerninger og være villige til at opholde os selv, Enhver især af os. Vore unge Folk, som have naaet den modne Alder, burde tænke og handle for dem selv. De ere Borgere og Borgerinder paa Jorden; de have en Arvelod her og et Arbeide at udføre — at lægge et Grundlag for Tilblivelsen af en Nation og vise det for Verden, eller de ville synke i Forglemmelse og gaae deres Opløsning imøde. Disse Ting ere af Vigtighed for os idetmindste, og i Særdeleshed i denne Nation, hvor mange Mennesker bortødsle deres Liv og Tilværelse og neppe faae „en Net Lindser“ til Vederlag.

Ungdommens Opdragelse er en vig-

tig Text for Brødrene at prædike om, og de Hellige skulde sætte stor Priis derpaa. Vi have det Privilegium at nyde Aabenbarelsens Aand og den Kundskab, som kommer fraoven, og foruden dette skulde enhver Green af Videnskab, som kjendes i Verden, læres iblandt og erhverves af os. Alle Kunster og Videnskaber og enhver Green af Mechanisme, som kjendes og forstaaes af Menneskene, skulde forstaaes af dette Folk. Men det er ligemeget, hvor megen Kundskab vi kunne erhverve os efter Verdens Viis ved Studering; uden den Herre Jesu Aabenbaringer blive os tildeelte, kunne vi ikke anvende vore erhvervede Kundskaber til den størst mulige Nytte. En Mand kan vel have Kundskab til Kjendsgjerninger, uden at faae Aabenbaring. En Mathematiker kan f. Ex. erhverve sig en stor Deel Kundskaber, uden at faae særskilt Aabenbaring ved Herrens Aand til at oplyse hans Sind, men alligevel kan han ikke kjende eller forstaae hvad han vilde forstaae, hvis han havde beredt sit Hjerte til at modtage Viisdom fra Himlen. Saaledes er det med alle Videnskaber.

Disse Principer burde overveies af dette Folk, og her er Stedet, Brødre, til at give Underviisning derom. Men jeg vil give mine Brødre, Ældsterne, en Paamindelse — indlad Eder aldrig paa at undervise om en Ting, som I ikke selv forstaae. Saadanne Ting ville komme paa Eders Sind, men uden at udbrede sig for vidtløftigt om saadanne Gjenstande, kan man ved Spørgsmaal og Svar meddele hverandre Kundskab. Der er Meget i vor egen Hjerne, som ved Herrens Aands Bistand vil sætte os istand til at forkynde mange Ting — mere end Verden, ja endog mere end de Hellige kunne fatte.

Antag, at en Mand kom her og udviklede for Eder vor Fader Adams sande Egenskaber — fortalte bestemt, hvorledes han var organiseret — hans Høide, Legemsform, Udstrækningen af hans Kundskab, de Forpligtelser, han var underkastet, og den Kundskab, han maatte forglemme for at forringe sig selv og blive dødelig! Antag, at alt dette blev fortalt de Hellige, hvormeget af det vilde de fatte? Meget lidt. Der kunde findes Enkelte, hvis Sind kunde fatte nogle af disse Ting, men Andres kunde ikke. Aabenbarelsens Aand kan aabenbare disse Ting for Folket, men hvis de ikke leve saaledes, at de kunne have den Herre Jesu Christi Aabenbaringer, ville de forblive en Hemmelighed for dem, og formedelst det Slør, som hviler over Folkets Sind, ville de ikke forstaae disse Ting. Nogle af disse Principer have været udviklede for de Sidste-Dages Hellige, men hvormange have fattet dem?

Broder Orson Hyde hentydede til Nogle, som beklagede sig over, at der ikke gaves Aabenbaringer mere. Jeg vil her omtale en Ting, man har bebreidet mig som Synd eller ialtfald som en Feil — jeg mener ikke her, men ude iblandt Nationerne — nemlig, at Brigham Young skal have sagt, „at naar han udsender sine Taler til Verden, skulde de annammes som bibelske Lærdomme.“ Jeg siger endnu, at naar de ere reenskrevne og gjennemsete af mig, ere de ligesaa gode og hellige som dem, der findes i denne Bibel, og hvis I ønske at læse Aabenbaring, da læs Talerne af ham, som kjender Guds Veie, uden nogen særskilt Befaling til een Mand at gaae her og til en anden at gaae der, eller til En at gjøre dette eller en Anden at gjøre hiint. Naar en Mand i Kirkens tidligere Dage vilde sælge en Landeiendom, maatte han have en Aabenbaring — Joseph maatte erholde og give en Aabenbaring.

Mange vilde slet ikke udføre nogen Ting førend Gud havde givet dem en Aabenbaring gjennem Propheten. Det maatte hedde: „Saaledes siger Herren, sælg din Eiendom, skjænk saa og saa meget af dine Midler til Skolevæsenet eller til Trykning, eller til Udspredelse af Kundskab i Verden. Skjænk saa og saa meget af dine Midler til Udførelsen af dette og saameget til Udførelsen af hiint." Jeg har kjendt mange rige Mænd i Kirkens tidligere Dage, som maatte have Aabenbaring for at forstaae, hvorledes de skulde anvende deres Midler, men naar de saa fik den, hvormange vare saa villige til at opfylde den punktlig? Til hvad Gavn er Aabenbaring for saadanne Individer? Ingen, men den besegler deres Fordømmelse. Hvorfor ønsker da Folket Aabenbaringer til deres egen Fordømmelse?

Forkynd Herrens Befalinger til Folket her i denne Conference; ville de overholde dem? Der er nogle Faa, som ville, men tag Nogle af dem, som kaldes Sidste-Dages Hellige, vilde de leve efter dem, hvis de bleve tilkjendegivne dem? Jeg veed, de ville ikke; men ikkedestomindre er Herren barmhjertig og vil bære over med sit Folk. Han har baaren over med os og velsignet os for at see om vi vilde vandre efter Sandhedens Kundskab og punktlig opfylde hans Befalinger.

Vi have gjennemgaaet Fattigdom, Nød og Undertrykkelse, og mange af os have været underkastede Tab af alle Ting fra et jordisk Standpunkt betragtet. Lad os nu komme i Velstand, mon vi saa kunde bære det og være villige til at tjene Gud? Læg Mærke til, om vi vilde være ligesaa villige til at offre Millioner, som vi vare til at offre det, vi havde, da vi vare forholdsviis fattige. Rige Mænd vilde i Almindelighed ikke være villige dertil. Vi vide det, og Gud veed det, og derfor behandler han os som ufornuftige, ulydige, tankeløse, trevne Børn — ja som en Flok Børn.

Det er bleven sagt Tid efter anden, at hvis Folket levede for de store Ting, som Gud har i Beredskab for dem, vilde de være skikkede til at nærme sig deres Frelse og Ophøielse, men førend vi gjøre Fremskridt i Smaating og adlyde Herrens Røst i de Pligter, som ligge for os, vil han ikke løfte Sløret, der skjuler de udødelige Verdeners store Hemmeligheder for os. Hvis vi ikke forbedre os, vide vi allerede formeget. Maaskee Nogen synes, at jeg beklager mig; godt, det gjør jeg ogsaa. Jeg seer, at de Sidste-Dages Hellige gaae til Fordærvelse og Apostasi. „O," sige de, „vi have Rigdomme og Velstand," og det er netop det, som i mange Tilfælde leder dem i Fordærvelse.

Hvor ere de Kjøbmænd, som have beriget sig paa vor Bekostning, baade de, som ere og de, som ikke ere i vort Samfund? De opholde sig iblandt os, men deres Følelser ere, „vi ønske Mere, vi ønske de Sidste-Dages Helliges Penge." Stil den Fordring til dem, at offre Alt hvad de eie, og see saa hvad Vei de tage. Da de kom her, havde de ikke en Vogn og eiede ikke fem Dollars; vi have beriget dem. Hvis vi fik en Aabenbaring, som befalede dem at offre Alt hvad de havde, vilde der da være En iblandt Ti, som vilde adlyde den? Nei, de vilde sætte sig op imod den Almægtige og hans Salvede. Hvadenten jeg klager eller ikke, er dette kun altfor sandt.

Nu Brødre, lad os tale om de Ting, som vi i Virkeligheden forstaae, og naar vi komme til Lærdomspunkter, vi ikke kjende, selv om vi have god Grund til at troe dem, og vor Philosophi lærer os, at de ere sande, lad os gaae forbi

dem og kun lære Folket det, som vi virkelig forstaae.

Uden den Herre Jesu Christi Aabenbaringer kan Mennesket ikke kjende dette Evangelium, og hvis vort Evangelium, der bliver prædiket i dette Huus, og som Israels Ældster forkynde, er skjult for noget Menneske paa Jorden, da er det fordi han er formørket. Det er ikke skjult for ham, som har sine Dine opladte for Guds Hensigter, thi han forstaaer det. Naar han hører den gode Hyrdes Rost, naar han hører sunde Lærdomme — de, som komme fra Gud, kjender og annammer han dem. Han siger: „Det er rigtigt, det er antageligt i mine Dine og tilfredsstillende for min Forstand. Jeg holder af den Lærdom, thi den er sand.“ Aarsagen hvorfor vi holde af „Mormonismen“ er fordi den er sand. Den er god, den indbefatter alt det Gode, som indeholdes i enhver Videnskab, og alt det, som nogensinde er aabenbaret til Menneskenes Børn, og der gives ikke nogen Videnskab, som ikke er indbefattet i vor Religion. Den eneste sande Philosophi, som nogensinde er aabenbaret fra Gud til Menneskene her paa Jorden, er indbefattet i og er en Deel af vor Religion. Den omfatter hele Mennesket tilligemed alle hans Talenter og al hans Tid, medens han lever her paa Jorden, og hvis han gjør sit Bedste, vil den berede ham til at indtage en høiere Grad af Herlighed, hvor han da vil erfare, at han netop har begyndt at lære Guds Hensigter og Evighedens Rigdomme at kjende, hvor han vil forstaae de udødelige Væsners Levnet, som leve i Lys og Herlighed, og som have erhvervet sig Udødelighed og evigt Liv og leve i Overeenstemmelse med de Love, Guderne ere underkastede. Naar vi have lært alt det, vi kunne lære her paa Jorden ved at tilegne os den Tro, som Jesus har udviklet, ville vi see, at vi netop have begyndt at lære, som man siger, og naar Aanden bliver gjenforenet med Legemet, ere vi beredte til at indgaae til vor Herres Glæde.

Meget er sagt om, at saa megen Magt er given til en enkelt Mand. Hvori bestaaer en Mands Magt paa Jorden? I den Indflydelse, han udøver. Hvis en Mand har Indflydelse hos Gud, har han Magt hos ham, og hvis han har Indflydelse blandt Folket, har han Magt iblandt dem; dette er al den retmæssige eller retfærdige Magt en Mand har. Vi, Præstedømmet, have Indflydelse; Gud har givet os den, og de Sidste-Dages Hellige glæde sig ved at skjænke os den fortjente Tillid, og den ugudelige Verden kan ikke forhindre det. Mange i Verden ynkes inderlig derover, men de maae finde sig i det; thi Retfærdighed, Mildhed, Sandhed og Kjærlighed vil altid aftvinge Folk Agtelse, og den, der besjæles af disse Egenskaber, vil vinde sine Omgivelsers Tillid og Velvillie.

Vi have saa ofte hørt Verden skrige: „Ned med Enevældet i Utah!“ Gjerne for mig, hvis I kunne, men hvorledes ville I bære Eder ad dermed, og hvori bestaaer Enevældet? Naar I have ødelagt Guds Almagt, da kunne I ogsaa faae Bugt med den saakaldte Enevoldsmagt iblandt de Sidste-Dages Hellige, men ikke for, thi den bestaaer i dette Folks koncentrerede Tro og Handling.

Ude i Verden findes der en stor Masse Spiritualister; de ville gjerne bibringe Menneskene den Tro, at „Mormonisme“ er ikke Andet end Spiritualisme, men den er Materialisme tillige. Mange ønske at kjende Forskjellen paa de to. Jeg skal paapege een Forskjel og ønsker at vide, om hele den videnskabelig dannede Verden kan faae dette Charaktertræk til at passe paa Spiritualismen.

Tag alle de Spiritualister, som findes, og see, om de kunne tilveiebringe den Orden, som existerer blandt dette Folk. Her findes System, Orden, Organisation, Lov og Ret. Kunne de fremvise et eneste af disse Særkjender? Nei, og hvorfor ikke? Fordi Spiritualismen stammer hernedenfra, men vort System stammer fra Himlen og er fuldkomment. Det ene er fra Djævelen, det andet er fra Gud, det er hele Forskjellen. See om hele den spiritualistiske Verden kan organisere et Samfund af sex Medlemmer, som kunne være enige om alle Ting i et Aar uden at falde fra hinanden som et Reb af Sand. Vi have beviist for hele Verden, at der er Kraft og Sammenhold i vort System, og det har udrettet Undere. Kan Spiritualismen fremvise noget Lignende?

Hvis Djævelens Rige kan gjøre lige saa meget Godt paa Jorden som Guds Rige kan, da er det al Ære værd, men der er ikke Sammenhold i det; dets Medlemmer deles og splittes paa alle Kanter, og Forvirring, Uorden og Splid hersker allevegne. En trækker fremad, en Anden tilbage; Sekt strider mod Sekt, Parti mod Parti, Folk mod Folk, baade i politisk, religiøs og moralsk Henseende, og jeg veed ikke om jeg bør sige i videnskabelig Henseende tillige, endskjøndt Videnskaberne komme bedre tilrette med hverandre end Troessætningerne.

Prøv dette, mine ærede Spiritualister! Her er en Opgave for Eder at tage fat paa, og naar I have tilveiebragt Orden og Enighed blandt Menneskenes Børn, saa ville vi undersøge, om vi ere i Besiddelse af andre Ting, som Verden savner. Jeg agter ikke at gaae ind paa Enkeltheder, men omtaler kun dette ene Punkt for at see, om Spiritualisterne kunne organisere et ordentligt System. Naar de have beviist dette fyldestgjørende, er det tidsnok at indrømme dem lidt Videnskabelighed, men inden dette skeer, paastaae vi, at Spiritualismen er Virvar, at deres Samfund er uden Magt og Grundsætninger, uden Hoved og Dele, aldeles som — det gjør mig meget ondt at sige det — men aldeles som de saakaldte Christnes Gud. De sige jo, at han har hverken Legeme, Dele eller Lidenskaber, og man burde tilføie, er uden Magt og Grundsætning, thi det Sidste er en Selvfølge af det Første.

Naar vi see noget Solidt og Varigt, noget, som frembringer Godt, opbygger, danner, opholder og forbedrer Folkets Tilstand, kalde vi det G o d t og sige, det kommer fra Gud; og naar vi see Noget, som skader, ødelægger og nedbryder et Samfund, og som fremkalder Forvirring, Splid, Avind, Had og Bitterhed mellem Mand og Mand, stemple vi det uden videre som O n d t og sige, at det kommer hernedenfra. Alt Ondt udspringer fra Dybet, alt Godt kommer fra Gud.

Jeg tænkte ikke, jeg skulde have talt saalænge, da jeg begyndte, men havde kun isinde at give Brødrene nogle Texter; de kunne prædike derover eller lade være, just som de behage. En eller anden af dem vil sandsynligviis tale om Guds Riges Opbyggelse paa Jorden og om Regjeringsmethoden i samme, der er beregnet paa at gjøre Folk af eet Hjerte og eet Sind. Jeg er rede til at bevise for enhver fornuftig Forsamling eller god Philosoph eller tænksomt Menneske, der har Forstand nok til at skjelne mellem Hvidt og Sort, Dag og Nat, at jo nærmere et Samfund slutter sig sammen i Forretninger, jo større vil dets Held og Lykke være. Enighed er Styrke, Uenighed er Svaghed og Forvirring.

Jeg veed ikke, om jeg skal berøre

Spiritualismen lidt endnu. Den er liig Methodismen og de andre Sekter, hvad Enighed og Sammenhold angaaer. Dengang jeg var Methodist, sagde man til mig: „Du kan blive døbt med Begravelsens Daab, hvis Du absolut ønsker det, men vi troe ikke paa Nødvendigheden deraf; vi give alle Mennesker frit Valg.“ „Godt,“ sagde jeg, „der findes mange Principer i Baptisternes Lære som jeg ikke synes saa godt om som Eders, men deres Begravelsesdaab troer jeg paa og den vil jeg døbes med,“ og saa blev jeg da ogsaa døbt paa den Maneer. Saaledes sige Spiritualisterne ogsaa.

En Anden siger maaskee: Jeg ønsker at knæle ned i Vandet og faae Vandet øst over mit Hoved. Vi troe ikke paa den Døbeform, siger Methodisten, men Du kan gjerne faae det paa den Maade, hvis Du ønsker det; den ene Maade er ligesaa god som den anden! Det samme sige Spiritualisterne.

Atter en Anden siger maaskee: Jeg ønsker at stige ned i Vandet og blive døbt forlænds. Godt, siger Præsten, jeg troer ikke det gjør noget til Sagen, og hvis De virkelig ønsker det, kan De godt blive døbt paa den Maade. Ligesaa sige Spiritualisterne. Atter en Anden siger: Jeg ønsker at sidde i min Stol, og at Præsten skal dyppe sine Fingerspidser i Fonden og stænke det paa min Pande og kalde det Daab i Treenighedens Navn. Vi gaae ind paa det, siger Methodisten, det Ene er ligesaa kraftigt som det Andet! Det samme sige Spiritualisterne. Hvorfor omtaler jeg dette? Fordi Mennesker, der døbes paa hvilkensomhelst af disse forskjellige Døbemethoder, kunne alle faae Meddelelser fra Aanderne, sige de, at de sanktionere alle disse Former. Methodisterne sige: Vi troe paa en Gud uden Legeme, Dele og Lidenskaber. Det samme sige Spiritualisterne, Presbyterianerne og de andre Sekter, men ikke saa med de Sidste-Dages Hellige. Hvad Daabens Ordinance angaaer, sige de: Gaa ned i Vandet og bliv begraven med Christus i Vandet, og kom op af Vandet ligesom Christus kom op af Vandet, da den Hellig Aand foer ned over ham i en Dues Skikkelse, medens en Røst fra Himlen sagde: Dette er min elskelige Søn, hør ham; han vil sige Eder, hvad I skulle gjøre, og lære Eder sande Principer; han har ingen Traditioner at overvinde, ingen vrange Forestillinger, indprentede af hans Forældre, hvorved han bindes til Sekterne paa Jorden; hør blot ham og erhold Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave. De Sidste-Dages Hellige sige til Folket: Omvend Eder og tro paa Gud Fader og hans Søn Jesus Christus; tro paa det hellige Evangeliums Gaver og Kræfter, thi de kunne erholdes ligesaa let paa denne vor Dag som nogensinde tilforn. Nu er det Tid at troe paa den Herre Jesus Christus, nu er det netop Tiden, vi skulde anerkjende ham og troe paa Ordinancerne, Gaverne og Kræfterne, som han har forjættet Guds Børn. Vi leve netop i en ny Uddeling af Evangeliet, ja paa den Tid, som Petrus omtalte paa Pintsefestens Dag: Forjættelsen er til Eder og til Eders Børn og til Alle, som Herren vor Gud vil kalde dertil. Har Herren kaldt paa Menneskenes Børn i denne vor Dag? Ja i Øst og Vest, i Nord og Syd, i Jordens fjerneste Egne. Han har atter kaldt paa Menneskene, at de skulle omvende sig og troe paa den Herre Christus.

Hvis saadan Organisation havde existeret lige fra Apostlenes Dage indtil nu, hvis der ingen Tilbagegang, ingen Apostasi havde fundet Sted og det hellige Præstedømme havde udstrakt sin

Virkekreds til Jordens yderste Grændser, hvor vilde saa Eders Vantro være idag? Den vilde ikke have existeret paa Jorden. Børnene vilde være blevne oplærte i Herrens Tugt og Formaning, og hele Verden vilde været fuld af Guds Kundskab nu, istedetfor Mørke.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Nyt Aar.

Med dette Nummer begynde vi paa det ubekjendte Aar 1871, men vi møde det fulde af glade Forhaabninger. Hvilke store og vigtige Begivenheder Aaret fører i sit Skjød, er viseligt skjult af Skjæbnernes Styrer, indtil han Time for Time, Dag efter Dag aabenbarer samme for os, og lykkelige ere de, der leve saaledes, at de kunne være tilfredse med Guds Tilskikkeser.

Mørk og usikker som Fremtiden kan være for kortsynede Mennesker, Fortiden har dog været riig paa alvorlige Tugtelser for Menneskeheden og har været os en god Erfaringens Skole, som Alle kunne høste Gavn af, og den burde have lært Alle at indsee Hensigten med Guds forunderlige Handlemaade med sine Børn. Nogle Lærde paastaae, at „Historien gjentager sig selv.“ Hvorvidt dette er Tilfældet med Hensyn til Verdensbegivenhedernes Gang, vide vi ikke, men det ere vi overbeviste om, at da Herren skabte Jorden og satte Menneskene paa samme, havde han allerede lagt en Plan til Menneskeslægtens Gjenløsning, samt at han i alle Verdensbegivenheder har trolig holdt fast ved den lagte Plan, og han vil fremdeles gjøre saa, indtil han har fuldbyrdet sine Øiemed.

I Haab om, at det nye Aar vil være til Velsignelse for alle dem, der elske, frygte og ære Gud, ville vi kaste et Tilbageblik paa det forløbne Aar. 1870 var et Afsnit af Verdenshistorien, som var særdeles rigt paa Begivenheder — det var et Aar, som aldrig vil glemmes af dem, der have iagttaget Tidernes Tegn og Tidernes Aand. Hvo, der i mindste Maade er bekjendt med Propheternes Forudsigelser, baade Fortidens og Nutidens, og som have læst om Kjendetegnene, der skulde gaae forud for Christi anden Tilkommelse og Fredsrigets Oprettelse, hvo, spørge vi, er saa blind, at han ikke har kunnet see mange af disse Begivenheder opfyldes? Har der ikke været Krig og Rygter om Krig? Har Nation ikke staaet op mod Nation? Rige mod Rige? Har der ikke været Jordskjælv hist og her?

Jo forfærdelige Jordskjælv have hyppig hjemsøgt forskjellige Egne paa Jorden i de seneste Aar, Hunger og Pest have været ualmindelig udbredte, og Krig med alle dens Rædsler raser endnu blandt Europas „christeligste“ Nationer. Blomstrende Byer lægges i Aske, frugtbare Egne nedtrampes, de rigeste Marker, de skjønneste Skove og de nydeligste Parkanlæg og Haver offres til Ødelæggelsen, de eleganteste Villaer og fyrstelige Paladser ligge i Ruiner, kostbare Kirker, Biblio-

theker med uerstattelige Samlinger ere gaaede op i Luer, og Tusinder af fordums lykkelige Hjem hæve sørgmodigt deres forkullede og rygende Levninger mod Himlens Bue, medens sammes Beboere enten ere offrede paa Krigens og Hadets Alter eller vride sig paa deres Smertensleie som Krøblinger, eller streife om som Flygtninge paa fremmede Egne, ofte forgjæves søgende en Bid Brød, hvormed deres Hunger kan stilles. Hundredetusinder af Menneskeliv ere offrede — ja selv uskyldige Kvinders og Børns, andre Hundredetusinder sukke som Fanger i et fremmed Land, uden at kunne komme deres Familier og Venner tilhjælp, uden at vide, om de ere at finde blandt de Levende eller Døde, om de ere i deres eget Land eller bortførte som de selv. Frygtelige som Beretningerne fra de beleirede Byer i Frankrig lyde, er dog kun Mindsteparten af alle Rædslerne komne til Publikums Kundskab. Naar en fuldstændig og sanddru Rapport engang bliver bragt for Dagen med Hensyn til denne Part af Begivenhederne i 1870, vil man ganske vist blive slagen med Forfærdelse. Og saa tænk engang, dette er foregaaet blandt christne Nationer, der holde Christus og Guds Moder op som Forbilleder, og som sige sig at hylde og efterleve hans Lære! Men Christus selv siger: Alt dette er kun Begyndelsen til Veerne.

Er det muligt, at dette er Folkets Bestemmelse, at dette er Verdens Dom? Er der intet Haab om Redning? Jo, en naadig Gud og hans Søn Jesus Christus, Verdens Frelser, har aabnet en Vei til Befrielse En hurtig og grundig Omvendelse fra Synd, Lydighed mod Evangeliets Fordringer og Annammelsen af Herrens Aand er den eneste Maade, hvorpaa Jordens Beboere kunne undflye den kommende Vrede, som Gud i sin Viisdom udøser over en gjenstridig og falden Verden.

Eftersom Ugudelighed og Vantro tiltager i Verden, vil de Ugudeliges Vrede og Had vende sig mod de Hellige, og Guds Børn kunne ikke vente Andet end at blive haanede og forfulgte for deres Religions Skyld. I samme Forhold som Guds Rige voxer i Kraft og Omfang, vil de Ugudeliges Undergang nærme sig og Satan vil fordobble sine Bestræbelser for at kuldkaste den Almægtiges Planer. I afvigte Aar have vore Fjender gjort Alt hvad der stod i deres Magt for at bringe Sorg og Ulykke over Zion, men i ethvert Forsøg er det tilsigtede Onde faldet tilbage paa dem selv, og saaledes vil det altid gaae, saalænge som de Hellige ere trofaste og holde Herrens Bud.

Af den statistiske Rapport vil sees, at der i det forløbne Aar er tillagt den Skandinaviske Mission 853 nye Medlemmer, hvilket udgjør, med Fradrag af de Udelukte, Døde og Emigrerede, et Overskud af 137 mere end forrige Aar, saa man kan heraf see, at Missionen er i stadig Væxt. I Storbritannien, Schweiz, de Forenede Stater, Australien og Sandwichsøerne har Evangeliet ligeledes gaaet ganske godt frem. Udsigterne for Missionens Fremme i Skandinavien i det nye Aar ere meget lovende, og vi haabe, at de Ældste ville forny deres Bestræbelser for at bringe vore Landsmænd til Kundskab om Sandheden, baade ved Ord og Gjerning. Gid Alle vilde begynde det nye Aar med denne Beslutning, og alvorligt stræbe at sætte den i Udførelse.

Haabende, at de Hellige og vore Venner have nydt en glad og behagelig Juul, slutte vi denne Artikel med Ønsket om, at det nye Aar maa bringe Eder Alle Held og Velsignelse.

Ældste Svante Johanson, der har arbeidet tro i den svenske Mission i de sidste sex Aar og i den senere Tid har arbeidet som omreisende Ældste i Jønkøping Conference, er bleven løst fra sit Kald i denne Mission med Tilladelse at reise til Liverpool, hvor Præsident Eldredge ønsker hans Assistance i Contoiret. Vi vilde gjerne beholdt Ældste Johanson i den Plads, han nu indtager, hvor han har arbeidet med megen Flid, og vi ønske ham af ganske Hjerte Held og Lykke i hans nye Stilling.

Jordskjælvs Vidnesbyrd.

(Fra „Deseret News.")

Physiske Trækninger i Jordens Indre og politiske Omvæltninger paa dens Ydre synes at følges ad med saadan Regelmæssighed og have varet saalænge, at Rolighed enten paa eller under Jordens Overflade vilde næsten blive betragtet som en unormal Tilstand. I de sidste to, tre Aar have Jordrystelser været saa almindelige, at vor Tid maa ansees som særlig udkaaret dertil. Mulig at deres Hyppighed er beregnet paa at gjøre Menneskene fortrolige med Skrækken, eller for at give dem, og da især Amerikanerne, Leilighed til at optænke noge Nyt til at afvende eller forebygge dette Onde, og saaledes atter vise Aandens Overlegenhed over Materien og dens Kræfter. Hvadenten det nu forholder sig saa eller ei, er her en riig Mark for Geniets Forskninger.

For to eller tre Aar siden forskrækkedes hele Verden ved Efterretningerne om det store Jordskjælv i Sydamerika, hvorved Tusinder af Mennesker omkom i Peru, Chili og tilgrændsende Stater, og uberegnelige Millioner af Eiendom ødelagdes. Siden den Dag have disse skrækkelige Konvultioner i Jordskorpen yttret sig i Sydhavsøerne, Lilleasien, forskjellige Steder i Europa, Californien og Nevada, og idag (26de Octbr.) læse vi i vore Telegraphdepecher, at Befolkningen i de østlige Stater igaar bleve skræmmede med samme Hjemsøgelse. Ja Rystelserne synes at være gaaede over hele Canada, Ny Englands Staterne, New York, Ohio og saa fremdeles.

Krigen med alle dens Rædsler hærjer Europa, Pestilentse lægger Tusinder af Ulykkelige i Graven, og Hunger — idetmindste i de af Preusserne oversvømmede Egne i Frankrig — har begyndt sin sørgelige Mission. Ja i Sandhed, det er en betydningsfuld Tid, vi leve i, og giver Anledning til alvorlige Reflektioner for tænksomme Folk.

De Sidste-Dages Hellige have imødeseet disse Ting i en Række af Aar og

have propheteret derom i Skrift og Tale; for dem ere disse Plager af langt større Interesse end for den øvrige Menneskehed. De vide, at Messiæ anden Komme og hans Riges Oprettelse paa Jorden skulde forberedes netop ved saadanne Midler; derfor ere de ikke forskrækkede eller bange. Baade Fortidens og Nutidens Aabenbaringer godtgjøre, at Tegn og Undere skulle skee i Himlene og at Ulykker og Rædsler af overordentlig Beskaffenhed skulle ramme Jorden paa den her antydede Tid. De Hellige ere meddeelagtige i Rigets Opbyggelse, og om end Verden haaner dem derfor, kan denne Kundskab aldrig berøves dem. I mange Aar have de advaret Verden og gjøre det endnu med yderste Kraft og anstrenge sig for at udsamle de Gode og Trofaste fra alle Nationer.

En af vore nyere Aabenbaringer siger, at efter „mine Ældsters Vidnesbyrd skal jeg prædike for Folket med Jordskjælv, Krig" osv. Enhver, som lægger Mærke til Tidernes Tegn, kan see Opfyldelsen af denne Forudsigelse. Saagodtsom hver Part af Europa er bleven advaret; det samme gjælder dette Land, og om ogsaa Menneskene i Almindelighed forkaste Sandhedens Budbærere og spotte vore Ældster, som søge at grundfæste Guds Rige paa Jorden og forberede Fredsregjeringen, vide de med urokkelig Overbeviisning, at deres Vidnesbyrd er sandt, at Værket er et Faktum, at Jordskjælvenes Vidnesbyrd er kommen, og at andre — ligesaa frygtelige og overbevisende som de stedfundne — snart ville indfinde sig.

Correspondance.

Amerika.

Huntsville, Utah, den 17de November 1870.

Præsident W. W. Cluff.
Kjære Broder!

Siden jeg sidst skrev Dem til, er jeg bleven Handelsbetjent i vort Settlements Boutik, og griber Leiligheden efterat Handelstiden er ude at skrive nogle faa Linier til Dem i Aften. Jeg skrev et Par Ord for en Tid tilbage angaaende Subskription paa „Stjernen," og jeg forventede, at den vilde været her nu. Jeg har sendt Pengene til Historieskriverens Contoir i Salt Lake, og de Hellige længes meget efter den; ingen Dag hengaaer uden Spørgsmaal angaaaende samme. Sex Exemplarer ønskes snarest mulig tilsendt mig.

Jeg har kjøbt mig en af de bedste Farme i denne Dal, og er taknemmelig til Gud for Leiligheden og Midlerne til samme; om Herren vil velsigne mine Bestræbelser og give mig Lykke, da haaber jeg at have et sorgfrit Udkomme for min Families Ophold.

Min Broder har nylig aflagt os et Besøg; han er utilfreds og ønsker at flytte tilbage til Utah. Han indseer sin Daarskab, men mangler Ydmyghed til at bøie sig tilstrækkelig for at neddrage Guds Aand over sig, dog haaber jeg, at den Dag vil oprinde, om Herren sparer hans

Liv. Han fulgte Kampen i Congressen med Interesse, og ønskede at assistere os om mulig, hvis Culloms Bill var bleven vedtaget i Congressen. Gouvernør Shaffer døde, medens han var her.

Amasa M. Lyman har været i Ogden; han fornegter al guddommelig Kraft i Præstedømmet og tilintetgjør Alt hvad han tidligere har opbygget. O; hvilke Taaber Menneskene ere, naar de løfte deres svage Hænder imod en almægtig Guds stærke Arm, som har svoret, „at hver den, som løfter sin Haand mod Zion, skal sønderknuses." Josephiterne prøve af al Magt at drage Sjæle fra Evangeliet, men enhver trofast Hellig befæstes mere i Sandheden derved, og kun en Taabe, som har overtraadt sin Pagt og i Gjerning fornegtet sin Gud, vil nogensinde løbe efter saadanne usle Phantasier.

Jeg føler mere af Guds Aands Vidnesbyrd end nogensinde, og ønsker at formane mine gamle Venner til Trofasthed, thi Sandheden vil seire og bestaae evindelig, og den, der bliver bestandig indtil Enden, vil arve Livets Krone. Jeg troer, jeg maa slutte, thi ellers kommer jeg ind paa Prædikeaanden. Jeg vil lade dem, som Herren har kaldet dertil, gjøre dette, men det er min Glæde at raabe længe og høit, at Herren er Gud og hans Rige vil bestaae.

Maa Herren velsigne Dem, kjære Broder, og Deres Medarbeidere i Herren, at I maae vandre ubesmittede for ham, da vil hans Gjerning fremmes og Zions Lys skinne blandt Nationerne.

De er venligst hilset fra Deres Broder i Christo

P. C. Geertsen.

Norge.

Stavanger, den 3die December 1870.

Præsident W. W. Cluff.
Kjære Broder!

Tillad mig herved at tolke Dem min Taknemmelighed for al udviist Godhed, og maa Herren velsigne Dem med Viisdom og Kraft til at udfylde Deres ansvarsfulde Plads overeensstemmende med Herrens velbehagelige Villie.

Det er mig en stor Glæde og Tilfredshed at forkynde Evangeliets Sandheder blandt Menneskenes Børn. Herrens Gjerning gaaer stadig frem trods alle Fjendens ivrige Bestræbelser, og Zion vil seire. Vi ere udsendte som Redskaber i Herrens Haand til at grundfæste Sandhed og Ret paa Jorden, og da han er vort Lys og vor Trøst, gaae vi frimodigt frem i vort Kald.

De Hellige her i Stavanger ere meget gode Folk, og der føies bestandig Nogle til Menigheden. Min Helbred er god, og det Bedste er, at jeg nyder fuldt op af Herrens Aand, som jeg har søgt at neddrage over mig ved ydmyg Bøn og Paakaldelse.

Jeg har med megen Glæde arbeidet under Broder Browns Bestyrelse, siden han kom til dette Land, og jeg kan med Sandhed sige, at han er en Guds Mand. Jeg har reist meget omkring i dette Land, siden min Ankomst hertil i afvigte Juni Maaned, og har stræbt at belære og opmuntre de Hellige efter bedste Evne, og har jeg end ikke havt den Glæde at overbevise Mange om Evangeliets Guddommelighed, haaber jeg dog, at mit Arbeide

ikke har været frugtesløst, hverken for de Helliges eller for mit eget Vedkommende. Jeg har altid søgt at lære dem Himlens evige Sandheder, paadet at de kunne berede sig en Plads i Guds Rige; jeg har søgt at lære dem saa godt som jeg formaaer Nødvendigheden af at efterleve deres Religion samt at spare hvad de kunne for at tilveiebringe deres Udfrielse fra Trældommen her og engang blive samlede paa det Sted, Herren vor Gud har udseet til et Befrielses- og Opreisningssted. Det er sørgeligt at see, hvorledes Folk ere nedsunkne i Armod og Slid i disse Lande; de trælle sig næsten tildøde for en ussel Betaling, der neppe er nok til at kunne holde Legem og Sjæl tilsammen med, og det endda paa en Kost, der neppe fortjener Navn af Menneskeføde.

Og dog ere de Fattige de lykkeligste, thi nogle Faa iblandt dem annamme Evangeliet i Ydmyghed og erholde et Haab om en bedre Fremtid, medens de Rige lade haant om Evighedens Skatte, som tilbydes dem. Vi vide, at det evige Rige er oprettet, og alle Jordens og Helvedes Magter forenede formaae ikke at omstøde det. Den Dag vil komme, som Propheten siger de Stolte og Hovmodige, de Rige og Fornemme ville værne om Zion og yde hende deres Beskyttelse og Hyldest, og bøie sig for Zions Konge, den eneste retmæssige Regent paa denne Klode.

De Hellige her, skjøndt i smaa Kaar, have med Redebonhed hjulpet mig i timelig Henseende for at fremme Herrens Gjerning; de ere gode, varmtfølende Folk, og jeg føler til at takke dem alle for deres udviste Godhed og Kjærlighed.

Bestandig bedende for Deres Vel, tegner jeg mig Deres Broder i Fredens Evangelium

Mons Andersen.

Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Side 95.)

Dette Sendebud forkyndte, at han var en af Guds Engle, sendt for at bringe de glade Tidender, at den Pagt, Gud havde gjort med gamle Israel, var ved at blive opfyldt, at det forberedende Arbeide for Messiæ anden Komme snart vilde blive paabegyndt; at Tiden var forhaanden, da Evangeliets Fylde vilde blive prædiket med Kraft iblandt alle Nationer, at et Folk kunde blive beredt for den tusindaarige Regjering. Jeg blev underrettet om, at jeg var udvalgt til at blive et Redskab i Guds Haand til at udføre nogle af hans Hensigter i denne herlige Uddeling.

Jeg fik ligeledes Underretning angaaende Urindvaanerne i dette Land og blev gjort bekjendt med hvem de vare og hvorfra de kom, ligesom der blev givet mig en kortfattet Beretning om deres Oprindelse, Fremadskriden, Civilisation, Love, Regjeringsform, Retfærdighed og Ugudelighed, og hvorledes Guds Velsignelser tilsidst bleve tagne fra dem. Det blev mig ogsaa fortalt, hvor nogle Plader vare skjulte, paa hvilke var indgraveret et kort Udtog af de gamle Propheters Optegnelser, som havde levet paa dette Fastland. Engelen viste sig for mig tre Gange den Nat og omhandlede de

samme Emner. Efter at have modtaget mange Besøg af Guds Engle, som forklarede mig Storheden og Herligheden af de Begivenheder, der skulde finde Sted i de sidste Dage, leverede Herrens Engel mig Optegnelserne om Morgenen den 22de September 1827.

Disse Optegnelser vare graverede paa Plader, der saae ud som Guld; hver Plade var sex Tommer bred og otte Tommer lang, og ikke fuldkommen saa tyk som almindelig Blik. De vare fulde af Graveringer i det ægyptiske Sprog og sammenheftede i et Bind ligesom Bladene i en Bog med tre Ringe, der gik igjennem det Hele, hvis Tykkelse var omtrent sex Tommer, og hvoraf en Deel var forseglet. Skrifttegnene paa den Deel, som ikke var forseglet, vare fine og smukt graverede. Hele Bogen bar Kjendetegn paa ældgammelt Arbeide og vidnede om megen Dygtighed i Graverkunsten. Tilligemed Optegnelserne fandtes et besynderligt Instrument, som de Gamle kaldte „Urim og Thummim," hvilket bestod af to klare, gjennemsigtige Stene, indfattede ligesom Glas i et Par Briller og fæstede til en Brystplade. Ved Hjælp af Urim og Thummim oversatte jeg Optegnelserne formedelst Guds Gave og Kraft.

I denne vigtige og interessante Bog indeholdes Amerikas Historie ligefra den første Nedsættelse af Kolonister, som kom fra Babels Taarn, da Sproget blev forvirret, indtil Begyndelsen af det femte Aarhundrede efter Christus. Gjennem disse Optegnelser blive vi underrettede om, at Amerika i Oldtiden var beboet af to særskilte Folkeslag. Det første kaldtes Jarediter og kom lige fra Babels Taarn. Det andet kom lige fra Jerusalem, omtrent sex Hundrede Aar for Christus. De vare fornemlig Israeliter og Josephs Efterkommere. Jarediterne vare odelagte ved den Tid Israeliterne kom fra Jerusalem, og disse toge derfor Landet i Besiddelse efter dem. Størstedelen af sidstnævnte Folk faldt i Krig henimod Slutningen af det fjerde Aarhundrede e. Chr. Levningerne af samme ere de Indianere, som nu beboe dette Land.

Denne Bog lærer os ogsaa, at vor Frelser aabenbarede sig paa dette Fastland efter sin Opstandelse; at han oprettede Evangeliet i dets Fylde, med alle dets Gaver, Kræfter og Velsignelser; at de havde Apostler, Propheter, Hyrder, Lærere og Evangelister; den samme Orden, det samme Præstedømme og de samme Ordinancer, Gaver, Kræfter og Velsignelser, som man nød paa det østlige Fastland; at Folket blev ødelagt formedelst deres Ugudelighed; at de sidste Propheter, der levede iblandt dem, bleve befalede at skrive en kortfattet Skildring af deres Prophetier og Historie og derpaa skjule den i Jorden, samt at den senere skulde komme frem for i Forening med Biblen at fuldbyrde Guds Hensigter i de sidste Dage. For dem, der ønske en mere omstændelig Beretning, vil jeg henvise til Mormons Bog, som kan erholdes hos vore omreisende Ældster og Missionærer.

Saasnart som Efterretningen om denne Opdagelse blev bekjendt, udspredtes falske Rygter, feilagtige Fremstillinger og Bagvaskelser med Vindens Hurtighed i enhver Retning, og Huset var ofte omringet af Røvere og ondskabsfulde Personer. Flere Gange blev der skudt efter mig og ethvert Middel blev anvendt for at faae Pladerne fra mig, men Guds Kraft og Velsignelse var med mig, og Nogle begyndte at troe mit Vidnesbyrd.

Den 6te April 1830 blev „Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige" organiseret i Byen Fayette, Seneca

County, i Staten New York. Nogle Faa bleve kaldede og ordinerede ved Aabenbarelsens og Prophetiens Aand og begyndte at prædike eftersom Aanden gav dem at sige, og skjøndt Svage, bleve de nu styrkede ved Guds Kraft, og Mange bleve bragte til Omvendelse, begravne i Vandet og fyldte med den Hellig Aand formedelst Haandspaalæggelse. De saae Syner og propheterede, Djævle bleve uddrevne og de Syge helbredede ved Hænders Paalæggelse. Fra den Tid rullede Værket fremad med forbausende Hurtighed og Menigheder bleve snart oprettede i Staterne New York, Pennsylvanien, Ohio, Indiana, Illinois og Missouri.

I sidstnævnte Stat blev et stort Settlement dannet i Jackson County. Mange sluttede sig til Kirken og vi voxede hurtigt. Vi opkjøbte store Landstrækninger, vore Avlsgaarde bugnede af Overflødighed og Fred og Velsignelse herskede i vore Familiekredse; men vi kunde ikke sympatisere med vore Naboer, af hvilke mange vare af slet Charakteer, og havde været nødte til at flytte fra andre Dele af det civiliserede Samfund for at undgaae Retfærdighedens Arm. Vi kunde ikke tage Deel med dem i deres natlige Optøier, deres Helligbrøde, deres Hazardspil og Hestevæddeløb. De begyndte med at udlee os, dernæst at forfølge os og tilsidst organiserede de sig som en Komplot, der brændte vore Huse, tjærede, fjærede og pidskede mange af vore Troesbrødre og tilsidst fordrev dem fra deres Hjem, hvorved de nødtes til at streife om paa den vildsomme Prærie uden Ly eller Beskyttelse, indtil Børnene efterlod blodige Spor paa Veien af deres blødende Fødder. Dette fandt Sted i November Maaned, og de havde intet andet Tag over Hovedet i denne kolde Aarstid end Himlens Hvælving. Alle disse Voldsgjerninger og Umenneskeligheder saae Regjeringen gjennem Fingre med, og uagtet vi havde lovgyldige Skjøder paa vore Eiendomme og aldrig havde krænket nogen af Landets Love, fik vi dog ikke mindste Opreisning.

Blandt disse, der saaledes bleve fordrevne fra Huus og Hjem, vare mange Syge, som maatte søge Tilflugt, hvor de bedst kunde. Resultatet var, at en stor Deel af dem døde; mange Børn bleve forældreløse; Hustruer bleve Enker; Mænd bleve Enkemænd; vore Eiendomme toges i Besiddelse af Pøbelen, mange Tusinder Kreaturer, Faar, Heste og Sviin, Huusgeraad og Kjøbmandsvarer bleve os berøvede eller ødelagte, vort Trykkeri ligeledes.

(Fortsættes.)

Notits.

Herved bekjendtgjøres, at Distrikterne Fyen, Slesvig og Holsteen ere organiserede som en ny Conference under Navn af Odense Conf., og at Ældste N. Chr. Edlessen er bestikket til at præsidere over samme.

W. W. Cluff,
Præsident over den Skand. Mission.

Statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

For Aaret 1870.

Conferencer.	Grene	Høipræster	Af de Halvfjerds	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.													
Kjøbenhavn	10	2	2	83	31	20	10	806	142	81	68	13	954
Aalborg . . .	4	2	1	53	14	9	7	494	67	39	35	10	580
Aarhuus . . .	8		1	60	21	31	4	543	90	25	47	5	660
	22	4	4	196	66	60	21	1843	299	145	150	28	2194
Norge.													
Christiania . .	7		2	66	30	49	9	674	116	60	32	5	830
Sverrig.													
Stockholm . .	8		1	40	11	24	10	533	220	50	26	7	619
Jønkøping . .	10		1	46	18	16	17	473	71	44	37	16	571
Skaane . . .	18			48	23	18	4	482	147	60	30	7	575
	36		2	134	52	58	31	1488	438	154	93	30	1765
Summa . . .	65	4	8	396	148	167	61	4005	853	359	275	63	4789

Indhold.

Kjøbenhavn
Udgivet og forlagt af W. W. Cluff.
Trykt hos F. E. Bording.